

Arrest

nr. 342 063 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 oktober 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2025 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer

naam : A. (..)

voornaam : I. (..)

geboortedatum : (..)1975

geboorteplaats: Dara

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 24/05/2018 bent u in België aangekomen en u heeft op 24/07/2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) heeft u op 27/03/2019 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u op heden in het bezit van een A-kaart, geldig tot en met 12/02/2026.

Op 28/04/2022 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden omwille van feiten van mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie.

De DVZ heeft op basis van deze informatie op 03/11/2022 een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. Het CGVS heeft u op 12/09/2024 gehoord in het kader van de heroverweging van uw internationale beschermingsstatus, teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

In tussentijd werd door de DVZ de toekenning van het verblijfsrecht van onbeperkte duur opgeschort op 03/08/2023 in toepassing van artikel 49/2, § 4, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Derhalve werd u door de gemeente opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart en heeft u op heden een verblijfsrecht van beperkte duur.

Op 18/09/2024 heeft het CGVS vervolgens uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing waarvan u op 25/09/2024 in kennis werd gesteld. Het CGVS stelde in haar beslissing dat er niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden en dat uw subsidiaire beschermingsstatus derhalve diende ingetrokken te worden krachtens artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS bij deze beslissing van oordeel was dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op 23/10/2024 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep ingediend tegen deze beslissing van het CGVS. De RVV heeft vervolgens op 17/06/2025 de beslissing van het CGVS in beroep bevestigd. De RVV stelde in het arrest: "Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het door verzoeker gepleegde misdrijf als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming (arrest RVV d.d. 17/06/2025, p. 10)."

Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht kan beëindigen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 en u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten geven.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande stelt DVZ vast dat u op 24/05/2018 in België bent aangekomen, met andere woorden op 43-jarige leeftijd. Volgens uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming woonde u van uw geboorte tot uw vertrek in uw herkomstland, Syrië. U ging er naar school, u groeide er op en volgens uw verklaringen was u er tewerkgesteld. Tevens verklaarde u dat uw partner, uw kinderen, uw ouders, uw schoonmoeder en broers/zussen in Syrië verbleven op het moment van uw vertrek naar België. Het loutere feit dat u op heden zeven jaar in België verblijft, is dan ook geenszins voldoende om aan te tonen dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hecht zijn, dat die het nemen van huidige beslissingen zouden verhinderen.

Op 08/07/2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en u bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlages: uw Syrisch paspoort; attest van gezinssamenstelling; aanslagbiljet belastingen d.d. 13/10/2020; attest van gezinssamenstelling; aanslagbiljet belastingen d.d. 23/09/2021; overzicht van uw professioneel verleden; attest van inburgering; certificaten van Nederlandse

lessen en andere opleidingen bij Ligo; arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur via artikel 60 (OCMW leper) d.d. 25/01/2024; arbeidsovereenkomst van bepaalde duur via artikel 60 (OCMW leper) d.d. 06/11/2023; arbeidsovereenkomst van bepaalde duur via artikel 60 (OCMW leper) d.d. 22/08/2023; loonbrieven december 2024 tot en met juni 2025 en uw cv met een overzicht van uw werkervaringen. In het kader van de vragenlijst heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent, dat u in het verleden Nederlandse lessen en een inburgeringstraject heeft gevolgd en dat u van 22/08/2023 tot en met 27/07/2025 tewerkgesteld was. Dienaangaande stelt DVZ inderdaad vast dat u verschillende opleidingen heeft gevolgd met het oog op het aanleren van de taal en dat u een geattesteerde tewerkstelling kan voorleggen voor de periode van 22/08/2023 tot en met juli 2025, met andere woorden gedurende een periode van ongeveer twee jaar.

DVZ stelt dan ook vast dat u enige pogingen heeft ondernomen met het oog op tewerkstelling, doch dat deze beperkt van aard zijn. We wijzen er immers op dat u in 2018 op 43-jarige leeftijd in België bent aangekomen, doch dat u op heden slechts een geattesteerde tewerkstelling heeft van ongeveer twee jaar via artikel 60 bij het OCMW van leper. Daartegenover verblijft u reeds meer dan zeven jaar op regelmatige basis in België. Derhalve stelt DVZ vast dat u gedurende het merendeel van uw verblijf in België niet tewerkgesteld was.

DVZ stelt vast dat u inspanningen heeft ondernomen in functie van tewerkstelling, doch wijst erop dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u gedurende een verblijf in België van zeven jaar inspanningen levert met het oog op het aanleren van de taal en tewerkstelling. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen en een attest van inburgering behaald heeft, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. DVZ wijst er bovendien op dat u in het kader van het hoorrecht geen andere elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u thans diepgaande banden heeft opgebouwd met de Belgische samenleving, noch dat die dermate hecht zouden zijn dat die het nemen van deze beslissingen zouden verhinderen.

Bovendien wijzen we erop dat uw tewerkstelling en de eventueel bijkomende elementen van integratie u er niet van weerhouden hebben om feiten van openbare orde te plegen die door de correctionele rechtbank als ernstig werden gekwalificeerd. DVZ herhaalt immers dat u op 28/04/2022 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden omwille van feiten van mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie. Uit het arrest van 28/04/2022 blijkt dat uw rol bij deze feiten bewezen werd verklaard. U stond in voor de financiële regeling van de overbrenging van slachtoffers naar de organisatie. Uw rol was volgens het arrest essentieel met betrekking tot deze slachtoffers in het kader van de organisatie en het feit dat u geen inkomsten zou gegenereerd hebben, doet volgens het Hof van Beroep van Antwerpen geen afbreuk aan uw schuld inzake mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en deelname aan een criminele organisatie in de loop van 2018 – 2019.

DVZ merkt derhalve op dat u zelf in 2018 in België bent aangekomen als verzoeker om internationale bescherming. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u zich er terdege van bewust was dat verzoekers om internationale bescherming zich in een precaire situatie kunnen bevinden wanneer zij overgeleverd worden aan criminele organisaties die zich met mensensmokkel bezighouden. Het financiële gewin primeert voor deze organisaties immers op de veiligheid en de fysieke integriteit van de slachtoffers. Desalniettemin u dus zelf recent in België was gearriveerd als verzoeker om internationale bescherming en u zich op dat moment in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming bevond, heeft dit er u niet van weerhouden om zich in te spannen voor een criminele organisatie en slachtoffers aan te brengen voor deze organisatie in het kader van georganiseerde mensensmokkel. DVZ kan derhalve niet anders dan vaststellen dat dit getuigt van een manifest gebrek aan moreel besef en het feit dat u een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

Bovenstaande blijkt nog meer uit uw verklaringen bij het CGVS. DVZ herhaalt immers dat u op 12/09/2024 gehoord werd door het CGVS in het kader van de heroverweging van uw internationale beschermingsstatus. Bij het CGVS verklaarde u niet schuldig te zijn aan feiten van mensensmokkel, aangezien u pas net in België was en u de Belgische wetgeving op dat ogenblik nog niet zou gekend hebben. U stelde dat u geen misdrijf had begaan in België. DVZ dient dan ook op te merken dat u tot op heden geen schuldinzicht heeft en dat u bovenstaande feiten blijft ontkennen. Dit getuigt slechts opnieuw van een gebrek aan moreel besef, het feit dat u een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt en dat deze bedreiging voor de openbare orde manifest, actueel en reëel is. Het CGVS stelde hierover het volgende in haar beslissing: "De door u aangehaalde redenen kunnen geen ander licht werpen op de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd omwille van een ernstig misdrijf. Uit wat laat optekenen blijkt bovendien dat u de feiten waarvoor u werd veroordeeld zonder meer ontkent en bagatelliseert. U handelde enkel te goeder trouw en heeft enkel uw familie geholpen. U draait de feiten om en positioneert uzelf als het slachtoffer. Dat u enkel familieleden zou hebben geholpen kan duidelijk niet volstaan om te besluiten dat u zich niet schuldig maakte aan een ernstig misdrijf, i.c. mensensmokkel in internationaal verband met verzwarende omstandigheden (beslissing CGVS d.d. 23/09/2024, p. 2)."

Ook de RVV wees in haar arrest van 17/06/2025 ook op het feit dat u werd veroordeeld "omwille van feiten van georganiseerde mensensmokkel in internationaal verband met verzwarende omstandigheden (onder de slachtoffers bevonden zich minderjarigen, personen in kwetsbare toestand en de beklagden toonden geen

enkel respect of aandacht voor de fysieke en psychische integriteit van de te smokkelen personen). (arrest RVV d.d. 17/06/2025, p. 8).” De RVV stelde bovendien eveneens dat uw schuld bij deze feiten vaststaat. De RVV stelde bovendien: “Gelet op het geheel van deze vaststellingen, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf. Verzoekers individuele verantwoordelijkheid voor dit ernstig misdrijf blijkt ook duidelijk uit de hierboven weergegeven elementen uit het dossier. In het verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan voormelde conclusie dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het feit dat verzoeker post factum in het verzoekschrift opmerkt dat hij beseft dat hij fout was – maar dat hij van oordeel is dat zijn subsidiaire beschermingsstatus niet moet worden ingetrokken omwille van de gepleegde feiten – en meent dat dit mogelijk verkeerd is overgekomen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet geen afbreuk aan de door hem gepleegde feiten en de ernst ervan. Ten overvloede wordt er op gewezen dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift opnieuw de feiten enigszins lijkt te willen minimaliseren door te wijzen op het feit dat hij ‘enkel familieleden heeft aangebracht’, hij quasi geen inkomsten hieruit heeft ontvangen en hij en zijn gezin eveneens slachtoffer waren van mensensmokkelaars (arrest RVV d.d. 17/06/2025, p. 8).”

Het feit dat u bij de RVV plots wel zou beseffen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, is onvoldoende en noopt niet tot een wijziging van de vaststelling dat u op heden een actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt. Enerzijds verklaarde u bij de RVV wel schuldinzicht te hebben, doch DVZ wijst erop dat deze verklaring enigszins opportunistisch van aard kan zijn aangezien u zich ervan bewust was dat uw internationale beschermingsstatus mogelijks definitief zou worden ingetrokken. Anderzijds wijst DVZ erop dat u zich bij de RVV nog steeds bleef voorstellen als een slachtoffer van mensensmokkelaars. Dit getuigt slechts van uw manifest gebrek aan schuldinzicht, namelijk dat u zichzelf – nadat u definitief veroordeeld werd voor deze bewezen verklaarde feiten – nog steeds als slachtoffer van deze feiten voorstelt. Dit gebrek aan schuldinzicht kan er voor DVZ aldus enkel op wijzen dat u op heden nog steeds een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt. De feiten waarvoor u door het Hof van Beroep van Antwerpen voor werd veroordeeld, zijn voor DVZ voldoende ernstig om te oordelen dat het gevaar voor de openbare orde dat van u uitgaat actueel is.

DVZ herhaalt dat u in het kader van het hoorrecht geen elementen heeft aangebracht die zouden kunnen aantonen dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hecht zijn dat die het nemen van deze beslissingen zouden verhinderen. U verklaarde Nederlandse lessen te hebben gevolgd en een inburgeringscursus. DVZ merkt op dat dit effectief blijkt uit de door u neergelegde documenten, doch dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen en een attest van inburgering behaald heeft, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. Wat uw tewerkstelling betreft, verklaarde u dat u van 22/08/2023 tot en met 27/07/2025 tewerkgesteld was, met andere woorden een periode van twee jaar. U legde hiervan bewijzen neer. Over het feit of u actueel tewerkgesteld zou zijn, heeft u echter geen enkele verklaring neergelegd, noch een bewijs neergelegd. Bijgevolg kan niet blijken of u actueel nog steeds tewerkgesteld bent. Een bewezen tewerkstelling van twee jaar is eerder beperkt van aard gezien u reeds zeven jaar op regelmatige basis in België verblijft. Bovendien doet deze tewerkstelling geen afbreuk aan de ernstige feiten van openbare orde die u gepleegd heeft en het gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Uit het geheel van elementen in uw administratief dossier, het gebrek aan diepgaande inspanningen tot integratie, de veroordeling van 28/04/2022 en de beslissingen van het CGVS en de RVV, kan de DVZ besluiten dat u een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het loutere feit dat u in België inspanningen heeft geleverd met het oog op tewerkstelling en dat u taallessen heeft gevolgd, doen geen afbreuk aan het gevaar voor de openbare orde dat u vormt. Derhalve wordt op heden uw verblijfsrecht beëindigd in toepassing van artikel 21 van de wet van 15/12/1980 en wordt u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied van België te verlaten afgeleverd.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. Derhalve herhalen we dat u op 08/07/2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden al deze elementen aan te brengen. In het kader van deze vragenlijst heeft u verklaard dat u gehuwd bent en samenwoont met uw echtgenote in België. Uit de gezinssamenstelling die u heeft voorgelegd blijkt dat u samenwoont met uw echtgenote, twee minderjarige kinderen en twee meerderjarige kinderen. Daarnaast verklaarde u dat u twee broers, een zus en twee dochters zou hebben in het Verenigd Koninkrijk.

Derhalve staat het vast dat u op heden een gezinsleven onderhoudt in België met uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen. De DVZ wijst er immers op dat uw twee meerderjarige kinderen niet tot uw gezinskern behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Het loutere feit dat u samenwoont met uw twee meerderjarige kinderen is onvoldoende om van deze bijkomende banden te getuigen. Zij hebben verblijfsrecht in België en u maakt niet aannemelijk dat zijn van u afhankelijk zijn voor hun dagelijks leven.

Wat uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen betreft, merkt DVZ op dat er op heden wel een gezinsleven kan vermoed worden. DVZ wijst er echter op dat de aanwezigheid van een gezinsleven u er niet

weerhouden heeft om feiten van openbare orde te plegen die door de correctionele rechtbank als ernstig werden gekwalificeerd en die voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. DVZ wijst er immers op dat uw echtgenote en kinderen in 2019 een eerste aanvraag gezinshereniging hebben ingediend. Niettegenstaande u dus reeds was gehuwd en vader van minderjarige kinderen was en u pogingen ondernam in functie van de vestiging van uw gezinsleden in België, heeft dit er u niet van weerhouden om zich schuldig te maken aan feiten van mensensmokkel op internationale schaal en deelname aan een criminele organisatie. Zoals hierboven reeds gemotiveerd werd, blijkt uit uw administratief dossier dat u slachtoffers heeft aangebracht voor deze criminele organisatie. Uit het geheel van de elementen van uw administratief dossier, blijkt dat u een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het loutere feit dat uw echtgenote en uw kinderen in België verblijven, kan dan ook niet dienstdoen als element om uw verblijfsrecht niet te beëindigen. Hun aanwezigheid en de lopende aanvraag gezinshereniging heeft u er immers ook niet van weerhouden om deze ernstige feiten van openbare orde te plegen. De eventuele negatieve gevolgen van deze beslissingen op uw gezins- en familieleden zijn dus volledig het gevolg van uw eigen persoonlijk handelen en u draagt hiervoor de gehele verantwoordelijkheid.

Bovendien wijzen we erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We wijzen erop dat deze beslissing enkel betrekking heeft op u. Uw echtgenote en uw kinderen hebben recht op verblijf in België. Het is in het hoger belang van uw minderjarige kinderen om bij de moeder in België te blijven. Bovendien wijzen we erop dat u het niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven niet op een andere manier kan worden voortgezet, middels moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in landen waartoe u beiden toegang heeft. DVZ herhaalt echter dat de aanwezigheid van uw gezinsleden gezien de aard en de ernst van de bewezenverklarde feiten, geen dienst kan doen als reden om uw verblijfsrecht niet te beëindigen. U vormt een manifest gevaar voor de openbare orde. Artikel 8, tweede lid, van het EVRM staat toe om in uw hoofde te oordelen dat een inmenging in uw gezinsleven zich opdringt door het gevaar voor de openbare orde dat u vormt. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 8 EVRM.

Tot slot verklaarde u dat u twee broers, een zus en twee dochters zou hebben in het Verenigd Koninkrijk. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat uw gezondheidssituatie betreft, merkt DVZ op dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde heeft dat u geen medische problemen ondervindt die het nemen van deze beslissingen zouden verhinderen, noch heeft u medische documenten aangebracht. Derhalve vormt deze beslissing geen schending van artikel 3 EVRM.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, heeft u bij de DVZ verklaard dat u niet naar uw land van herkomst Syrië kan terugkeren omwille van de onveilige situatie in Syrië. Vooreerst wijst DVZ erop dat het CGVS in haar beslissing van 24/10/2024 van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980. Dienaangaande wijzen we erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat met deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht gepaard gaat, u enkel de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. U beschikt immers niet langer over een verblijfsrecht in België en u maakt het niet aannemelijk dat u zich niet elders zou kunnen vestigen. DVZ is er zich echter wel van bewust dat het nemen van deze beslissingen gepaard kan gaan met enige hardheid. Niettemin gaan we hierbij voorbij aan het feit dat deze eventuele negatieve gevolgen geheel het gevolg zijn van uw persoonlijk handelen, waarvoor u de verantwoordelijkheid draagt.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van DVZ, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd. Dienaangaande herhaalt DVZ dat u op 28/04/2022 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden omwille van

feiten van mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie. Uit uw administratief dossier kan slechts blijken dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bijgevolg wordt uw verblijf beëindigd krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980, wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten en krijgt u in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, hierbij geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet in wat kan beschouwd worden als een enig middel het volgende uiteen in het verzoekschrift:

“De ingeroepen middelen zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting, alsook een schending van art. 21 Vr.W., van art. 23 Vr.W., van art. 7, 1° lid, 3° en 13°, Vr.W., en van art. 8 EVRM.

1. Art. 21 Vr.W. stelt :

‘De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Art. 23 Vr.W. stelt:

“§1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.’

2. In de bestreden beslissing wordt talloze keren gesteld dat verzoeker nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en er wordt verwezen naar het hogervermeld arrest van het Hof van Beroep Antwerpen dd. 28 april 2022. Er wordt zelfs gesproken van een ‘voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid’ (blz. 4, midden).

Verzoeker erkent dat hij in 2020 strafbare feiten begaan heeft, waarvoor hij op 28 april 2022 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel, met uitzondering van de reeds ondergane voorhechtenis, en dit wegens betrokkenheid bij feiten van mensensmokkel.

Dit houdt echter allerm minst in dat verzoeker thans nog, méér dan vijf jaar na de feiten, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

2A. In een poging dit te bewijzen, verwijst de DVZ herhaaldelijk naar de door verzoeker gepleegde strafbare feiten, en naar de bestraffing ervan door het Hof van Beroep Antwerpen.

Zoals reeds supra gesteld, erkent verzoeker dat hij in 2020 strafbare feiten begaan heeft, waarvoor hij op 28 april 2022 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel, met uitzondering van de reeds ondergane voorhechtenis, en dit wegens betrokkenheid bij feiten van mensensmokkel.

Dit houdt echter allerm minst in dat verzoeker vijf jaar later nog steeds een werkelijke bedreiging zou vormen voor de samenleving.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij door het Hof van Beroep Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel, met uitzondering van de reeds ondergane voorhechtenis.

Verzoeker is zich ervan bewust dat het feit dat hij uitstel kreeg van een deel van de straf inderdaad een gunstmaatregel is. Maar een dergelijke gunstmaatregel houdt toch in dat het Hof van Beroep Antwerpen van oordeel was dat verzoeker, na het uitzitten van de voorhechtenis van acht maanden, op dat ogenblik geen werkelijke bedreiging meer vormde voor de samenleving, anders zou de gunst van het uitstel toch niet verleend geworden zijn.

2B. Verder staat in de bestredene beslissing te lezen dat uit het gebrek aan schuldinzicht van verzoeker blijkt dat hij op heden nog steeds een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt. De DVZ stelt dat verzoeker de strafbare feiten blijft ontkennen (blz. 3, bovenaan).

Verzoeker erkent dat hij strafbare feiten begaan heeft, en heeft willen aantonen in welke omstandigheden deze strafbare feiten zich voorgedaan hebben. Hij heeft willen aantonen welke de verzachtende omstandigheden waren. Hieruit kan toch allerm minst afgeleid worden dat hij thans nog steeds een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde zou blijven vormen.

2C. De bestredene beslissing stelt (blz. 4, bovenaan) dat het gebrek aan diepgaande inspanningen tot integratie van verzoeker een van de redenen is waaruit besloten kan worden dat hij ‘een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt’.

Verzoeker heeft tal van inspanningen geleverd (inburgeringscursus, taal cursus, enz.) om zich te integreren, en de stukken dienaangaande aan de DVZ overgemaakt (zie blz. 4, 3^e en 4^e alinea). Verzoeker verwijst naar deze stukken, die zich in het dossier bevinden.

Verzoeker heeft inderdaad moeilijkheden ondervonden om een arbeidsbetrekking te vinden, dit o.a. omwille van het taalprobleem (verzoeker heeft geen talenknoebel) en zijn lage scholingsgraad. Hij had een arbeidsovereenkomst via art. 60 (OCMW leper), en dit van 22 augustus 2023 tot 27 juli 2025, datum waarop de arbeidsovereenkomst moest beëindigd worden omwille van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

M.b.t. het verloop van deze arbeidsovereenkomst legt verzoeker een verslag van de werkgever voor, waaruit blijkt dat verzoeker deze arbeidsbetrekking tot voldoening van de werkgever uitvoerde (stuk 1).

En zelfs indien verzoeker te weinig inspanningen zou geleverd hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving - quod certissime non ! -, zou dit in de verste verte nog niet inhouden dat hij een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De DVZ schijnt een aanhanger te zijn van de theorie van het crimineel determinisme, en blijkt ervan overtuigd te zijn dat iemand die eens een ernstig misdrijf gepleegd heeft, vroeg of laat dit misdrijf opnieuw zal plegen, en dus een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde blijft. De Belgische rechtspraak is gelukkig een andere mening toegedaan

Verzoeker kan enkel herhalen dat hij, na zijn vrijlating uit de voorlopige hechtenis, zich steeds als een plichtsbewust burger en een goed huisvader heeft gedragen, waarop niets negatiefs meer aan te merken viel.

3. Art. 23 § 2 Vr.W. stelt dat er bij het nemen van de beslissing rekening gehouden moet worden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Verzoeker heeft in de zeven jaar van zijn verblijf in België voldoende banden met ons land opgebouwd (o.a. zijn arbeidsovereenkomst - zie supra -, contacten met de bureaus en met de school waar zijn kinderen naartoe gaan, enz.), en hij heeft geen banden meer met Syrië, zijn land van oorsprong.

Maar véél belangrijker zijn de gevolgen voor het gezin van verzoeker. Dit gezin bestaat uit verzoeker, zijn echtgenote G. (...), en zijn kinderen K. (...), D. (...), M. (...) en N. (...) (zie attest gezinssamenstelling, stuk 2).

De zoon K. (...) is mentaal gehandicapt en verblijft in het Centrum voor begeleiding van personen met verstandelijke handicap (...). De 19-jarige dochter D. (...) woont nog thuis, en de minderjarige kinderen M. (...) en N. (...) gaan nog naar school. Het spreekt voor zich dat het voor de echtgenote en de kinderen een ramp ware indien de vader België zou moeten verlaten. Als in de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat het gezinsleven kan worden verdergezet middels moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in landen waartoe iedereen toegang heeft, getuigt dit toch van een opmerkelijke wereldvreemdheid

4. De bestreden beslissing stelt verder dat er krachtens art. 7, 1° lid, 3° en 13°, Vr.W. bevel gegeven wordt het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen.

Art. 7, 1° lid, Vr.W. stelt:

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 99, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

.....

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf:

.....

4A. Wat betreft art. 7, 1° lid, 3° Vr.W. : door zijn gedrag geacht te worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Verzoeker verwijst naar zijn hogervermelde argumentatie in deze beroepsakte (blz. 5 - 7), waarin hij duidelijk uiteengezet heeft waarom hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Brevitatis causa zal verzoeker deze argumentatie niet herhalen, maar beperkt hij zich tot het uitdrukkelijk verwijzen naar deze argumentatie.

4B. Wat betreft art. 7, 1° lid, 13° Vr.w.: het voorwerp uitgemaakt te hebben van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Verzoeker tekent met huidige beroepsakte beroep aan tegen de beslissing waarbij gesteld werd dat zijn verblijf in België geweigerd wordt. Indien de RvV het verzoek van verzoeker involgt, wordt de beslissing tot weigering van het verblijf vernietigd, en is er heel eenvoudig geen dergelijke beslissing meer.

5. Tenslotte wenst verzoeker nog erop te wijzen dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op art. 8 EVRM.

Art. 8, 1° lid, EVRM stelt :

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. ’

Art. 8, 2° lid, EVRM stelt weliswaar dat inmenging in het privé-leven en gezinsleven mogelijk is indien dit nodig is o.a. in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid en de bescherming van de openbare orde, maar verzoeker is van mening dat hij supra voldoende aangetoond heeft dat dit hier niet het geval is.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 23 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging

vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

2.4. In voorliggende zaak oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zoals uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing naar voren komt, wijst de verwerende partij niet enkel op het feit dat verzoekende partij veroordeeld werd maar duidt zij ook op de aard en ernst van de feiten en de straf die door de appelrechter werd opgelegd bij arrest van 28 april 2022.

2.5. In haar middel erkent verzoekende partij veroordeeld te zijn voor feiten van mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie maar zij meent dat zij méér dan vijf jaar na de feiten niet meer kan gezien worden als een *“werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging (...) voor een fundamenteel belang van de samenleving.”* Zij wijst daarbij ook op het gegeven dat zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel (met uitzondering van de reeds ondergane voorhechtenis), hetgeen volgens haar inhoudt dat het Hof van Beroep van oordeel was dat zij na het uitzitten van de voorhechtenis van acht maanden geen werkelijke bedreiging meer vormde voor de samenleving. Uit het gegeven dat zij met haar visie op de feiten heeft willen aantonen welke de verzachtende omstandigheden waren kan ook niet afgeleid worden dat zij geen schuldinzicht heeft.

2.6. Zoals de verwerende partij evenwel niet kennelijk onredelijk noch foutief motiveert, blijkt uit de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken dat zij, toen zijzelf nog een verzoeker om internationale bescherming was en aldus terdege bewust was van het feit dat verzoekers om internationale bescherming zich in een precaire situatie bevinden wanneer zij overgeleverd worden aan criminele organisatie die zich met mensensmokkel bezigheden en dewelke financieel gewin laten voorgaan op de veiligheid en fysieke integriteit van de slachtoffers, er desondanks niet voor terugdeinsde om zich in te spannen voor een criminele organisatie en slachtoffers aan te brengen voor deze organisatie in het kader van georganiseerde mensensmokkel. Dergelijk gedrag doet – zoals de verwerende partij vaststelt – inderdaad getuigen van een *“manifest gebrek aan moreel besef.”*

Zoals inderdaad blijkt uit nazicht van het administratief dossier is een eerste spoor van de aanwezigheid van verzoekende partij op het Belgische grondgebied terug te brengen tot april 2018. Op 24 juli 2018 diende zij ook een verzoek om internationale bescherming in. Uit het arrest van het Hof van Beroep van 28 april 2022 blijkt dat verzoekende partij zich reeds in september 2018 bezig hield met de feiten van mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie en dit tot en met 20 december 2019, hetgeen een aanzienlijke periode betreft. Het Hof herneemt de vaststellingen van de eerste rechter in het vonnis van 3 november 2021 omtrent de feiten en de verzwarende omstandigheden. Hieruit blijkt dat er geen twijfel over bestaat dat er ook minderjarigen werden gesmokkeld, dat de te smokkelen personen zich allen in een kwetsbare toestand bevonden en dat de beklaagden *“geen enkel respect of aandacht voor de fysieke en psychische integriteit van de te smokkelen personen (toonden). Zij brachten hen vaak langdurig onder in afgesloten ruimtes en in koelwagens, tussen diverse ladingen. Bovendien waren de snelwegparkings bijzonder onhygiënisch, wat blijkt uit de fotodossiers van de politiediensten. Het gevaar blijkt duidelijk uit (i) het gegeven dat er expliciet sprake is van het onderbrengen van de kandidaat-transmigranten in koelwagens, (ii) de in de gsm-toestellen aangetroffen selfies van de slachtoffers op de ladingen in de vrachtwagens, (iii) de politionele vaststellingen van de noodzakelijke tussenkomst van derden om de personen in de laadruimte te plaatsen en de oplegger af te sluiten, zoals bijvoorbeeld op 30 oktober 2019, (iv) de denigrerende gesprekken tussen beklaagden onderling over het ‘niet ophouden met wenen van de klanten’ en (v) de opdrachten van T.A. (...) aan K. (...) om slachtoffers ook onder te brengen in vrachtwagens die niet eens richting Verenigd Koninkrijk gaan of om ‘klanten op uitkijk te zetten’, om zo het risico om zelf ontdekt te worden te verminderen. Beklaagden hielden geen rekening met de potentieel zeer hoge risico’s voor de slachtoffers; dit alles duidt op het opzettelijk, minstens op grond van grove nalatigheid, in gevaar brengen van het leven van de slachtoffers.”* Er wordt vastgesteld dat van de smokkel van mensen een gewoonte werd gemaakt, dit in kader van een criminele organisatie met het oog op het verwerven van grote vermogensvoordelen. De strafrechter wijst erop dat *“alle*

beklaagden wetens en willens hebben deelgenomen aan concrete smokkelactiviteiten en het geen sporadische contacten of toevallige samenwerking betrof.” Verder blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep dat de rol van verzoekende partij binnen deze organisatie bestond in het aanbrengen van de slachtoffers en de contactpersoon ervan te zijn. Zij stond in voor de financiële regeling voor de overbrenging van de slachtoffers naar de organisatie toe en handelde vanuit haar verblijfplaats zonder zich zelf te verplaatsen naar de parkings. Het Hof van Beroep wijst erop dat de rol van verzoekende partij *“essentieel (was) met betrekking tot deze slachtoffers in het kader van de organisatie”* en het feit dat zij *“quasi geen inkomsten genereerde (...) geen afbreuk (doet) aan voormelde.”* Bij de beoordeling van de strafmaat heeft het Hof er verder op gewezen dat de beklaagden, waaronder verzoekende partij, allen wel een blanco strafregister hebben in België, maar dat dit *“niet echt verwonderlijk is gelet op hun beperkte band met dit land”* en dat de feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zijn waarbij het Hof vaststelt: *“Radeloze vluchtelingen worden zonder schroom uitgebuit teneinde winsten te genereren voor de criminele organisatie. Aan de vluchtelingen werd een vals perspectief geboden. Deze vorm van criminaliteit is een ware plaag voor vrachtwagenchauffeurs die hun verplichte rust nemen langs de parkings van onze autosnelwegen. Het verblijf van vele illegalen in Europa levert bovendien een gevaar voor onderdrukking en uitbuiting van deze mensen en leidt tot schrijnende en gevaarlijke situaties.”* De verzoekende partij werd voor haar aandeel in de feiten veroordeeld door de strafrechter tot een hoofdgevangenisstraf van 40 maanden, met uitstel gedurende vijf jaar met uitzondering van de reeds ondergane voorhechtenis en tot een geldboete van 168 000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen, met uitstel voor een gedeelte van 4/5 van de geldboete nl. 134 400 euro voor een periode van drie jaar. Verder werd verzoekende partij tevens voor een periode van vijf jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek.

Gelet op voorgaande oordeelt de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk dat de gepleegde feiten doen getuigen van een *“manifest gebrek aan moreel besef”* in hoofde van verzoekende partij. Verzoekende partij stelt dan wel te willen aantonen hebben dat er verzachtende omstandigheden waren en zij wel degelijk schuldinzicht heeft, maar zoals de strafrechter vaststelde, doet de door haar geschetste context, met name de stelling zelf gesmokkeld te zijn door mensensmokkelaars en nog een schuld af te betalen te hebben, dat zij enkel familieleden heeft aangebracht en bijzonder weinig verdiend heeft, niets af aan haar schuld en het feit dat haar rol essentieel was in het kader van de criminele organisatie. De Raad benadrukt dat de vastgestelde feiten zeer ernstig zijn en dat deze gedurende een aanzienlijke periode hebben plaatsgevonden. Het gegeven dat verzoekende partij zich tot dergelijke zwaarwichtige feiten heeft laten verleiden over een lange periode, ondanks het feit dat zijzelf terdege bewust was van de kwetsbare positie van de slachtoffers, doet zonder meer getuigen van haar laakbare ingesteldheid. De verwerende partij wijst er ook op goede gronden op dat verzoekende partij ten aanzien van het CGVS op 12 september 2024 verklaarde niet schuldig te zijn aan feiten van mensensmokkel omdat zij *“net in België was en (zij) de Belgische wetgeving op dat ogenblik nog niet zou gekend hebben”*. Zoals ook blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2024 verklaarde verzoekende partij zelf slachtoffer te zijn omdat zij *“werd veroordeeld, gedurende acht maanden van (haar) vrijheid beroofd, uit (haar) burgerrechten ontzet en (...) tot op heden een hoge boete (moet) betalen.”* Ook de Raad heeft bovendien in zijn arrest nr. 328 426 van 17 juni 2025 waarbij het beroep van verzoekende partij tegen de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal verworpen werd, vastgesteld dat: *“verzoeker ook in zijn verzoekschrift opnieuw de feiten enigszins lijkt te willen minimaliseren door te wijzen op het feit dat hij “enkel familieleden heeft aangebracht”, hij quasi geen inkomsten hieruit heeft ontvangen en hij en zijn gezin zelf eveneens slachtoffer waren van mensensmokkelaars.”* Dat verzoekende partij meer dan twee jaar nadat zij door de appelrechter op 28 april 2022 veroordeeld werd nog steeds haar schuld ontkende, en later minimaliseerde, doet terecht besluiten dat zij geen, minstens gebrekkig schuldinzicht heeft en ondersteunt verder het vastgestelde en nog steeds aanwezige gebrek aan moreel besef in haar hoofde. Gelet op de ingesteldheid van verzoekende partij die blijkens de gepleegde feiten tot uiting is gekomen en nu uit de concrete gegevens niet kan blijken dat deze ingesteldheid op het moment van het treffen van de bestreden beslissing (dermate) in positieve zin gewijzigd is, heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk noch foutief geoordeeld dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds als een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde kan beschouwd worden.

Waar zij erop wijst dat de appelrechter haar veroordeeld heeft tot een gevangenisstraf met uitstel, met uitzondering van de reeds ondergane hechtenis, slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Zoals blijkt uit het arrest van 28 april 2022 oordeelde ook de appelrechter dat de gepleegde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onduidbaar zijn en werd uitstel voor een deel van de gevangenisstraf verleend omdat verzoekende partij nog een blanco strafblad had, hetgeen evenwel niet moeilijk is gelet op haar nog maar korte verblijf in België vooraleer zij zich inliet met mensensmokkel, en de hoop tot gedragsverbetering. Het loutere feit dat de appelrechter de gevangenisstraf voor een deel met uitstel heeft uitgesproken maakt aldus niet dat de appelrechter heeft uitgesloten dat verzoekende partij naar de toekomst toe zal recidiveren. De Raad herhaalt dat uit de gepleegde feiten de specifieke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen en dat uit een analyse van de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken is gebleken dat zij naar de toekomst toe nog steeds een voldoende ernstig

gevaar kan zijn voor de openbare orde. Het loutere gegeven dat verzoekende partij zich thans correct zou gedragen en de laatste feiten van eind 2019 dateren doet hieraan geen afbreuk.

2.7. Haar verder betoog omtrent de integratie-inspanningen doet niet anderszins besluiten. Zoals de verwerende partij immers niet kennelijk onredelijk motiveert kan uit de door verzoekende partij voorgelegde stukken geen diepgaande verankering of verregaande integratie-inspanningen in de Belgische samenleving blijken. Zo is haar tewerkstelling in België beperkt, blijkt ook niet dat zij voor het treffen van de bestreden beslissing nog tewerkgesteld was, en zijn het gevolgd hebben van taallessen Nederlands en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers.

Met haar betoog dat zij *“moeilijkheden ondervonden (heeft) om een arbeidsbetrekking te vinden dit o.a. omwille van het taalprobleem ((zij) heeft geen talenknobbel) en (haar) lage scholingsgraad”* overtuigt zij geenszins om de gegeven motivering in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Zoals immers duidelijk blijkt uit nazicht van het administratief dossier verblijft verzoekende partij reeds sedert april 2018 in België en werd haar op 27 maart 2019 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Gelet op haar verblijfsduur in het Rijk kan bezwaarlijk gesteld worden dat haar integratie-inspanningen in verhouding staan tot deze lange verblijfsduur. Verzoekende partij betwist zo niet dat zij slechts bewijzen van tewerkstelling van 22 augustus 2023 tot en met 27 juli 2025 heeft voorgelegd, hetgeen een periode van amper twee jaar beslaat. Dat zij moeite had om werk te vinden omwille van een taalbarrière en lage scholingsgraad kan niet overtuigen om dergelijke late en korte tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt, waarvan algemeen geweten is dat de vraag naar werknemers de voorbije jaren het aanbod overstijgt, te verschonen. Verzoekende partij betoogt voorts wel dat haar laatste arbeidsovereenkomst beëindigd werd omwille van de intrekking van haar subsidiaire beschermingsstatus, maar zij gaat eraan voorbij dat de intrekking van haar subsidiaire beschermingsstatus *an sich* niet het einde van haar verblijfsrecht betekende, hetgeen pas met onderhavige bestreden beslissing werd beëindigd op 8 oktober 2025, zodat zij met haar betoog ook geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de verwerende partij dat zij niet bewezen heeft na 27 juli 2025 nog tewerkgesteld te zijn en daarvoor ook geen verklaring heeft gegeven. Waar zij verwijst naar een stuk gevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij tot 25 augustus 2025 was tewerkgesteld en de werkgever tevreden was, wijst de Raad erop dat verzoekende partij dit stuk niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij zodat deze er evident geen rekening mee kon houden bij het treffen van de bestreden beslissing en zij hier aldus niet dienstig kan naar verwijzen in het kader van een annulatieberoep. De Raad benadrukt dat verzoekende partij blijkens het administratief dossier in het kader van het hoorrecht werd verzocht om alle volgens haar dienstige gegevens aan te brengen bij het bestuur en het haar aldus toekwam de stukken waarop zij zich wenste te beroepen aan het bestuur over te maken. Daarenboven doet zij met voormeld stuk hoe dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat – gelet op haar lange verblijfsduur in het Rijk – haar tewerkstelling zeer beperkt is. Het gegeven dat de werkgever tevreden was over haar doet daaraan ook geen afbreuk.

Met haar subjectieve overtuiging dat zij wel degelijk voldoende inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, slaagt verzoekende partij er niet in de concrete motieven waaruit afdoende blijkt waarom zij geen diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving heeft aangetoond te weerleggen. Zoals de verwerende partij evenzeer op niet kennelijk onredelijke wijze motiveert doet het gegeven dat verzoekende partij taallessen en een integratiecursus heeft gevolgd en korte tijd tewerkgesteld is geweest geen afbreuk aan de ernstige feiten van openbare orde die zij gepleegd heeft en het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, leidt de verwerende partij het *“manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde”* niet af uit het gebrek aan diepgaande inspanningen tot integratie, maar neemt zij deze vaststelling samen met hetgeen blijkt uit haar veroordeling, de beslissingen van het CGVS en de RVV mee om te besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag nog steeds geacht kan worden een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen hetgeen de beëindiging van haar verblijfsrecht verantwoordt. Verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat het verkeerd of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het gebrek aan diepgaande integratie-inspanningen mee in overweging te nemen wanneer zij een inschatting moet maken over het voldoende ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde dat van verzoekende partij uitgaat.

Waar zij voorts meent dat de verwerende partij *“een aanhanger (schijnt) te zijn van de theorie van het crimineel determinisme”* is dit evenzeer niet meer dan haar eigen subjectieve overtuiging, hetgeen geenszins volstaat om de gegeven motivering te weerleggen. De Raad benadrukt voorts ook dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekende partij nieuwe feiten zal plegen. Zij moet enkel het risico daartoe inschatten. Zoals gesteld maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemaakte inschatting, na het afwegen van alle relevante elementen, door de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Haar betoog dat zij zich thans zou gedragen doet, zoals uit de bespreking *supra* gebleken is, niks af aan het gegeven dat uit de feitelijkheden die haar zaak kenmerken niet blijkt dat haar ingesteldheid, die haar er al toe gebracht heeft ernstige feiten te plegen, thans (dermate) gewijzigd is dat er geen sprake meer kan zijn van een actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt en wijst erop dat zij al zeven jaar in België verblijft en “voldoende banden” heeft opgebouwd, dat zij geen banden meer heeft met Syrië en dat de gevolgen voor haar gezin zwaarwichtig zijn.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner* criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

Specifiek wat betreft het negende *Boultif/Üner* criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

2.9.1. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft deze een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.9.2. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.9.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

2.9.3.1. Wat betreft het privéleven heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij van haar geboorte tot haar vertrek in Syrië woonde waar zij naar school is gegaan, er opgroeide en er ook tewerkgesteld was. Tevens verklaarde zij aldaar nog familieleden te hebben. Op het ogenblik dat zij naar België kwam was zij reeds een volwassen man van 43 jaar die het overgrote deel van zijn leven in Syrië heeft doorgebracht. De verwerende partij motiveert: "*Het loutere feit dat u op heden zeven jaar in België verblijft, is dan ook geenszins voldoende om aan te tonen dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hecht zijn, die het nemen van huidige beslissingen zouden verhinderen.*" Zoals voorts uit de bespreking *supra* al is gebleken is verzoekende partij er niet in geslaagd afbreuk te doen aan de motivering dat de door haar voorgelegde stukken niet doen getuigen van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving die het treffen van de bestreden beslissingen in de weg staat, rekening houdend met de gepleegde feiten en de ernst ervan. Verder stelt verwerende partij vast dat er geen medische beletsels blijken die het treffen van de bestreden beslissingen verhinderen en dat haar enkel de verplichting wordt opgelegd om het Belgische

grondgebied te verlaten en geenszins de verplichting om naar Syrië terug te keren. De verwerende partij wijst er daarbij op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich niet elders kan vestigen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij dit laatste ook niet *in concreto* betwist.

Door de elementen van verblijf en integratie-inspanningen die beoordeeld werden door de verwerende partij te herhalen en van oordeel te zijn dat deze wel degelijk getuigen van een doorgedreven integratie en hechte sociale banden met de Belgische samenleving slaagt verzoekende partij er geenszins in de kennelijke onredelijkheid van de desbetreffende motieven aan te tonen. In het licht van het gegeven dat verzoekende partij pas op 43-jarige leeftijd naar België is gekomen, zij slechts zeven jaar in België heeft verbleven en ondanks het volgen van taallessen en een integratiecursus slechts doet getuigen van een beperkte tewerkstelling, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij vast te stellen dat het recht op privéleven van verzoekende partij niet opweegt tegen de bescherming van de openbare orde.

2.9.3.2. Wat betreft het gezinsleven heeft de verwerende partij volgende afweging gemaakt:

“In het kader van deze vragenlijst heeft u verklaard dat u gehuwd bent en samenwoont met uw echtgenote in België. Uit de gezinssamenstelling die u heeft voorgelegd blijkt dat u samenwoont met uw echtgenote, twee minderjarige kinderen en twee meerderjarige kinderen. Daarnaast verklaarde u dat u twee broers, een zus en twee dochters zou hebben in het Verenigd Koninkrijk.

Derhalve staat het vast dat u op heden een gezinsleven onderhoudt in België met uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen. De DVZ wijst er immers op dat uw twee meerderjarige kinderen niet tot uw gezinskern behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Het loutere feit dat u samenwoont met uw twee meerderjarige kinderen is onvoldoende om van deze bijkomende banden te getuigen. Zij hebben verblijfsrecht in België en u maakt niet aannemelijk dat zijn van u afhankelijk zijn voor hun dagelijks leven.

Wat uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen betreft, merkt DVZ op dat er op heden wel een gezinsleven kan vermoed worden. DVZ wijst er echter op dat de aanwezigheid van een gezinsleven u er niet weerhouden heeft om feiten van openbare orde te plegen die door de correctionele rechtbank als ernstig werden gekwalificeerd en die voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. DVZ wijst er immers op dat uw echtgenote en kinderen in 2019 een eerste aanvraag gezinshereniging hebben ingediend. Niettegenstaande u dus reeds was gehuwd en vader van minderjarige kinderen was en u pogingen ondernam in functie van de vestiging van uw gezinsleden in België, heeft dit er u niet van weerhouden om zich schuldig te maken aan feiten van mensensmokkel op internationale schaal en deelname aan een criminele organisatie. Zoals hierboven reeds gemotiveerd werd, blijkt uit uw administratief dossier dat u slachtoffers heeft aangebracht voor deze criminele organisatie. Uit het geheel van de elementen van uw administratief dossier, blijkt dat u een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het loutere feit dat uw echtgenote en uw kinderen in België verblijven, kan dan ook niet dienstdoen als element om uw verblijfsrecht niet te beëindigen. Hun aanwezigheid en de lopende aanvraag gezinshereniging heeft u er immers ook niet van weerhouden om deze ernstige feiten van openbare orde te plegen. De eventuele negatieve gevolgen van deze beslissingen op uw gezins- en familieleden zijn dus volledig het gevolg van uw eigen persoonlijk handelen en u draagt hiervoor de gehele verantwoordelijkheid.

Bovendien wijzen we erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We wijzen erop dat deze beslissing enkel betrekking heeft op u. Uw echtgenote en uw kinderen hebben recht op verblijf in België. Het is in het hoger belang van uw minderjarige kinderen om bij de moeder in België te blijven. Bovendien wijzen we erop dat u het niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven niet op een andere manier kan worden voortgezet, middels moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in landen waartoe u beiden toegang heeft. DVZ herhaalt echter dat de aanwezigheid van uw gezinsleden gezien de aard en de ernst van de bewezenverklarde feiten, geen dienst kan doen als reden om uw verblijfsrecht niet te beëindigen. U vormt een manifest gevaar voor de openbare orde. Artikel 8, tweede lid, van het EVRM staat toe om in uw hoofde te oordelen dat een inmenging in uw gezinsleven zich opdringt door het gevaar voor de openbare orde dat u vormt. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 8 EVRM.

Tot slot verklaarde u dat u twee broers, een zus en twee dochters zou hebben in het Verenigd Koninkrijk. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”

Zoals blijkt uit de gegeven motivering aanvaardt de verwerende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij, haar echtgenote en haar twee minderjarige kinderen maar niet met betrekking tot haar meerderjarige kinderen. Daargelaten de vraag of verzoekende partij al dan niet een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar meerderjarige kinderen die nog inwonen nu ook rekening moet gehouden worden met de rechtspraak van het EHRM die erop wijst dat bij jongvolwassenen die nog bij hun ouders verblijven en geen eigen gezin hebben gesticht, de eis van “*more than the normal emotional ties*” tussen ouders en volwassen kinderen niet wordt gesteld (EHRM 23 juni 2008, *Maslov v. Austria* (Application No. 1638/03); EHRM, 23 september 2010, *Bousarra c. France* (Application No. 25672/07)), dient alleszins gesteld – zo een beschermenswaardig gezinsleven ook met de meerderjarige kinderen kan worden aangenomen – dit geen afbreuk doet aan de vaststelling van de verwerende partij dat het hebben van een gezin verzoekende partij er niet van weerhouden heeft ernstige strafbare feiten te plegen en zij aldus de verantwoordelijkheid draagt voor de negatieve gevolgen van haar persoonlijk gedrag op haar gezinsleven. Verder wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissingen geen impact hebben op het verblijfsrecht van haar echtgenote en de kinderen en dat de kinderen niet gescheiden worden van hun moeder. Zij stelt vast dat niet blijkt dat het gezinsleven niet kan voortgezet worden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in landen waartoe men toegang heeft. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken motiveert de verwerende partij niet kennelijk onredelijk dat verzoekende partij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op al deze overwegingen oordeelt de verwerende partij dat haar familiaal belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verzoekende partij betwist niet dat de bestreden beslissingen geen einde betekenen voor het verblijfsrecht van haar echtgenote en haar kinderen. Er blijkt aldus ook niet dat de kinderen hun vertrouwde leefomgeving moeten verlaten nu zij verder in België kunnen verblijven bij de moeder en hier verder school kunnen lopen. Bijgevolg speelt het criterium dat moet nagegaan worden welke aanpassingsmoeilijkheden de kinderen zou ondervinden bij het volgen van verzoekende partij niet. Wat belangrijker is is na te gaan welke moeilijkheden haar gezin ondervindt indien verzoekende partij het Belgische grondgebied moet verlaten (cfr. EHRM, *Assem Hassan Ali v. Denmark*, 23 oktober 2018, § 57). Verzoekende partij maakt het bestaan van dergelijke moeilijkheden niet aannemelijk. Met de loutere verwijzing naar het feit dat de jongste kinderen nog naar school gaan toont verzoekende partij dit immers niet *in concreto* aan. Verder betoogt verzoekende partij wel dat haar zoon K. ° augustus 2003 (en aldus 22 jaar op het moment van het treffen van de bestreden beslissingen) mentaal gehandicapt is en verblijft in een centrum voor begeleiding van personen met een handicap, maar de Raad stelt vast dat zij dit gegeven als dusdanig niet heeft aangebracht in het kader van haar hoorrecht, dit terwijl haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij naast een partner en minderjarige kinderen nog andere familie heeft in België en zij aldus de mogelijkheid had om gewag te maken van het feit dat zij een meerderjarig kind heeft met een mentale problematiek. Zij kan het de verwerende partij aldus niet ten kwade duiden hierover niet te hebben gemotiveerd. Bij onderhavig verzoekschrift voegt verzoekende partij bovendien ook geen concrete stukken met betrekking tot de problematiek van haar zoon K. die kunnen aantonen dat de bestreden beslissingen een (dermate) impact hebben op het welzijn van K., derwijze dat het familiaal belang *in casu* zwaarder zou doorwegen dan de overwegingen van openbare orde.

Met haar subjectieve overtuiging voorts dat het onderhouden van het gezinsleven middels moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in landen waartoe het ganse gezin toegang heeft “*van een opmerkelijke wereldvreemdheid*” getuigt, toont zij ook geenszins aan waarom zij vanuit het buitenland geen contact kan onderhouden met haar gezin zoals bijvoorbeeld via telefoon of internet (cf. EHRM, *Bajrami v. Denmark*, 22 februari 2022, § 33) noch via korte bezoeken in het buitenland. Zij kan vanuit het buitenland ook haar ouderlijke verantwoordelijkheden opnemen tegenover haar gezin.

Rekening houdend met alle relevante elementen van de zaak maakt verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat haar gezinsleven *in casu* dermate wordt aangetast waardoor dit zwaarder zou doorwegen op de andere relevante elementen, zoals het gegeven dat zij de feiten heeft gepleegd terwijl zij al een gezin had, de gepleegde feiten ook bijzonder zwaarwichtig zijn en doen getuigen van een manifest gebrek aan moreel besef. Dit alles temeer verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij vanuit het buitenland geen contact kan onderhouden met haar gezin. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geen redelijke afweging werd gemaakt tussen enerzijds haar recht op gezinsleven en anderzijds het voorkomen van strafbare feiten (cfr. EHRM, *Assem Hassan Ali v. Denmark*, 23 oktober 2018, §61-62; *Bajrami v. Denmark*, 22 februari 2022, § 33).

2.10. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Waar de verzoekende partij nog een schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet toont zij, gelet op het gegeven dat zij geen afbreuk heeft weten te doen aan de rechtmatigheid van de beslissing tot beëindiging van verblijf, niet aan dat verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze overgaat tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER